

Happy Life

ตัวอย่างทดลองอ่านฟรี

ชีวิตไม่ได้มีไว้ ให้ยอมแพ้.

บนเส้นทางชีวิต

เราจะแพ้ตลอดไปไม่ได้

ถ้าเราแพ้เราจะไปอยู่ตรงไหนของโลก

ลูกปิด...เข็มน

*Weak Today,
Strong Tomorrow.*

“ไม่มีถนนสายไหน
ที่ไปได้ให้บทเรียน
และไม่มีถนนสายไหน...
ทำให้เราตกลงไปในหุบเหว
จนปีนขึ้นมาไม่ได้”

ลูกปัด

ชีวิตไม่ได้มีไว้ *ให้ยอมแพ้*

ลูกปัด เชียง

พิมพ์ครั้งที่ 16 : สิงหาคม 2553

ลูกปัด

ชีวิตไม่ได้มีไว้ ให้ยอมแพ้_ _

กรุงเทพฯ: โยโหม, 2553. 176 หน้า.

1. การดำเนินชีวิต. 2. กำลังใจ. I. ชื่อเรื่อง 158.

ISBN : 978-974-491-496-3

ที่ปรึกษา บรรจง กัมพลาวลี

กรรมการผู้จัดการ วรวรรณ อานีรัตน์

ผู้จัดการฝ่ายบัญชี-การเงิน ภัทริยา กัมพลาวลี

ผู้จัดการฝ่ายการตลาด จิรียา ไชยทอง

บรรณาธิการอำนวยการ อุศนา สมัยกลาง

เลขาธิการบรรณาธิการ อิตารัตน์ มั่นแฉ่

กราฟิกดีไซน์ Noname

ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย เนเรศ อินทวารี

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์โยโหม

จัดจำหน่ายโดย บริษัท โยโหม ครีเอทีฟ กรุ๊ป จำกัด

25/1 ถนนแป๊ะแฉ่ง คลองจั่น บางกะปิ กทม. 10240

โทรศัพท์ 0-2734-3450 (อัตโนมัติ) โทรสาร 0-2734-3414

www.yaimaibook.com

หากท่านต้องการสั่งซื้อเป็นจำนวนมากเพื่อเป็นคู่มือในการศึกษา อบรม หรือใช้เป็นของขวัญ

กรุณาติดต่อฝ่ายการตลาด โทร. : 0-2734-3450 ต่อ 311 , 312

สงวนลิขสิทธิ์เนื้อหาและภาพประกอบ ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537
ห้ามคัดลอก จัดพิมพ์ หรือทำซ้ำก่อนได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร

ราคา 159.-

สำนักพิมพ์โยโหมเราคำนึงถึงการส่งมอบสินค้าคุณภาพให้แก่ผู้อ่าน

ถ้าหากหนังสือที่ท่านซื้อเกิดชำรุด หรือเสียหาย อันเนื่องมาจากการผลิต

บริษัทฯ อินดีเป็เปลี่ยนสินค้าใหม่ทันทีโดยไม่มีเงื่อนไข

โดยท่านสามารถนำหนังสือไปขอเปลี่ยนที่ร้านที่ท่านซื้อมา หรือส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่บริษัทฯ โดยตรง

*True friend, True buddy
and True companion.*

คำนำสำนักพิมพ์

คำว่า "แพ้-ชนะ" มักตามมา
ภายหลังจากที่การแข่งขันสิ้นสุดลงเสมอ
จนทำให้หลายคนให้คำนิยามของการแพ้-ชนะ ว่า
ผู้ที่เก่งกว่า แข็งแรงกว่า ฉลาดกว่า ย่อมเป็นผู้ชนะ
ส่วนผู้ที่อ่อนแอกว่า ฉลาดน้อยกว่า ก็ต้องแพ้ไป
แต่จริงๆ แล้ว แพ้ หรือ ชนะ ไม่ได้วัดกันที่
ความสำเร็จ หรือ เหยียดรางวัลเพียงอย่างเดียว
เพราะบางที...คนที่ชนะอาจกำลังแพ้อย่างอยู่
และคนที่แพ้อาจกำลังชนะ(ใจ)ตัวเองอยู่ก็ได้

ในโลกของการใช้ชีวิต

เรากำลังถูกผลักดันให้ขึ้นไปสู่ "ไฟล์ทบังคับ"
ที่ทำให้หลายคนหวาดหวั่น ท้อแท้ ใจฝ่อ

จนอยากจะยกธงขาวยอมแพ้
แต่คิดอยู่ในเวทีชีวิตนั้น
เราไม่สามารถยอมแพ้ทุกอย่างได้หรอก
เหมือนที่ "ลูกปัด" เธอกำลังพยายามบอกทุกคนว่า
“ชีวิตไม่ได้มีไว้ให้ยอมแพ้”
ดังนั้น...อย่าเพิ่งยอมแพ้หรือถอดใจเลย
ลองศึกษาลีลาการต่อสู้แบบรุกบ้าง
ถอยบ้างอย่างมีชั้นเชิง
จากความคิดและประสบการณ์การต่อสู้ของลูกปัดคุณ
แล้วเตรียมรับเหรียญรางวัลพร้อมกันได้เลย...

พร้อมเป็นพี่เลี้ยงให้คุณเสมอ
สำนักพิมพ์ใยไหม

คำนำนักเขียน

- ด้วยความที่เชื่อตลอดมาว่า...
ชีวิตคือการต่อสู้ ต่อสู้เพื่อที่จะได้มา
ต่อสู้เพื่อการมีอยู่ ต่อสู้เพื่อที่จะชนะ
และเพื่อที่จะพาตัวเองให้ผ่านปัญหาทุกๆ ปัญหา
- แต่การต่อสู้ในความคิดของตัวเองคนนั้น
ก็คือการลุยเพียงอย่างเดียวเลย
มีปัญหอะไรก็วิ่งเข้าชน วิ่งเข้าใส่
- ถ้าเป็นนักมวยก็ออกแนวมวยวัดที่ลู่ๆ
เดินหน้าอ้อยอย่างเดียวไม่มีลีลา ไม่มีฟุตเวิร์ก
ไม่มีการหนีไปเกาะเชือก
จนหลายต่อหลายครั้งที่โดนคู่ต่อสู้ยื่นอกไปนอนคว่ำ
ให้กรรมการนับสิบ
- เคยมาคิดได้ว่าตัวเองเข้าใจผิดมาตลอด
เพราะการต่อสู้ของชีวิตนั้น
ไม่จำเป็นต้องเดินหน้าลุยไปทุกเรื่องก็ได้
บางครั้งที่อุปสรรคและวิกฤติชีวิตมาถึง
เราอาจจะให้เวลาตัวเองได้ตั้งตัวบ้าง
ออกมาเดินฟุตเวิร์กรอบเวทีบ้าง
หนีไปเกาะขอบเชือกดูสถานการณ์บ้าง
- เพราะจริงๆ แล้ว การไม่ต่อสู้นั้นอาจเป็นการต่อสู้ที่คืออีกวิธีหนึ่งก็ได้
หรือบางครั้งที่เราสู้ก็ว่าเรากำลังพ่ายแพ้กับอะไรบางอย่าง
การต่อสู้ของเราอาจจะหมายถึงการทำใจให้สงบ
หรือให้เวลากับตัวเอง พุคคุยกับตัวเอง
แล้วเริ่มค้นสู้อีกครั้งโดยเริ่มจากการก่อร่างสร้างกำลังใจขึ้นมา
กำลังใจที่เข้มแข็งจะทำให้เรากลับมาห้อยคืนได้ใหม่
และความพ่ายแพ้ในวันนี้จึงไม่ใช่ความพ่ายแพ้ของวันพรุ่งนี้

และไม่ใช้ความฟ่ายแพ้ของชีวิต
และให้เราจ่อมจมอยู่เช่นนั้นตลอดไป

- หนังสือ "ชีวิต..ไม่ได้มีไว้ให้ยอมแพ้" เล่มนี้
เริ่มต้นจากการหันกลับมามองตัวเองในมุมมองอื่นดูบ้าง
หลังจากที่เห็นว่าชีวิตตัวเองเริ่มจะแย่แล้ว
เริ่มจะคิดยอมแพ้กับอะไรทุกอย่างแล้ว
เริ่มถอดใจไม่อยากต่อสู้กับอะไรทั้งหมดแล้ว
แต่ก็มานึกขึ้นได้ว่าถ้าเราไม่สู้ เราไม่ทำอะไร
วันหนึ่งเราก็จะกลายเป็นอะไรสักอย่าง
ที่ไม่ต่างอะไรกับวัชพืชที่ไร้ค่า
หลังจากนั้นก็ได้หันมาดูตัวเองอย่างเต็มตา
ก็ได้เห็นภาพของนักสู้ที่ไม่ประสีประสา
ไม่ฉลาดเฉลียวในการต่อสู้เลย
ได้เห็นแต่ภาพนักมวยชาลุยที่ปากแจ๋อ
ฟกซำคำเขียวไปทั้งตัว ดูแล้วจะขำๆซะมากกว่า
จริงๆแล้วตอนนั้นรับสภาพตัวเองไม่ได้เลย
ก็เลยบอกตัวเองว่า
คนเรามันต้องมีเวลาที่ถูกรุกรมการชูมือชนะบ้างนะ
บนเวทีชีวิตเราจะแพ้ตลอดไปไม่ได้นะ
- ถ้าเราแพ้ เราจะไปอยู่ตรงไหนของโลก
ก็เลยหันมาทำความเข้าใจกับคำว่า
ชีวิตคือการต่อสู้ อีกครั้งหนึ่ง
หัดออกมาเดินฟุตบอลเวิร์ก
และ...ซึ่งมาเกาะเชือกซุ่มทำหนังสือเล่มนี้
ด้วยความหวังและความเชื่อมั่นว่า
พรุ่งนี้...กรรมการจะชูมือให้เราเป็นผู้ชนะบ้าง

อย่าเพิ่งโยนผ้าก็แล้วกัน
ลูกปัด

สารบัญ

กล้าเดินในทุกเส้นทาง.....	13
ความยิ่งใหญ่...ของการมีชีวิต.....	17
ความฝัน...ความหวัง...ความจริง.....	23
เก้าอี้ว่าง...ในหัวใจ.....	27
ดวงตะวัน.....	29
เจ็บแล้วไม่จำ...(ก็ได้).....	33
รอคอย...รอใคร.....	35
ดูดซับอย่างฟองน้ำ.....	39
บ้าน...ของหัวใจ.....	44
วันที่กลายเป็น...สะพาน.....	46
ภาพลวงตา.....	49
ชีวิตที่ไร้ความฝัน.....	53

บางครั้ง...ของชัยชนะ.....	56
อาจแทนกันไม่ได้ก็จริง.....	60
ยิ่งเดิน...ยิ่งไกล...ไม่มี.....	65
ก็แค่.....	69
ที่ยืนยังมีอยู่.....	73
หัว - ใจ.....	75
ความรักอยู่ไหน.....	78
มีความสุขให้ได้กับปัจจุบัน.....	81
โอดมีโน.....	84
ใครทำให้เธอแพ้.....	87
เอาอะไรออกจากสมองบ้าง.....	90
ไม่มีทางจะยิ่งใหญ่ได้.....	94

สารบัญ

ไม่มีสิ่งใดต้องกังวล.....	96
พอดี...ที่พอใจ.....	99
สอน.....	104
ความรู้สึก และความเป็นจริง.....	106
กำลังใจ...ในกำมือ.....	109
อ่อนแอเพื่อเข้มแข็ง.....	113
ความทรงจำร้ายๆ กลายเป็นดี.....	117
เหตุผลของการนั่ง.....	120
อายุอารมณ์.....	124
คิดและทำ.....	127
สนามชีวิต.....	129
ไม่มีความทรยศในเพื่อนแท้.....	133
ถอยเพื่อรุก.....	135

ความเชื่อ.....	137
เจ็บปวดกับอะไร?.....	140
วันทุกวันที่เท่ากัน.....	143
จะใช้เวลาสักกี่วัน.....	145
ความรัก...ไม่ทำร้าย.....	148
รอยเก่าที่ย่ำ...ไม่ซ้ำใคร.....	151
รักพอเพียง...ชีวิตเพียงพอ.....	155
ดินสอที่ไม่เคยเหลา.....	157
ปุ่ตัวเล็กในเปลือกหอย.....	160
เพราะใคร.....	163
เหตุผลของคนดี.....	165
เข็มนาฬิกาไม่อาจเดินเร็ว	
หรือช้ากว่าที่เป็น.....	168
แม่เป็น.....	170

Life is Journey.

“กล้าเดินในทุกเส้นทาง”

ชีวิตของคนเรา... คัดขาดจากการเดินทางไม่ได้
เพราะโลกใบนี้...

เป็นเหมือนถนนที่ทอดสายรอเราอยู่ข้างหน้า
ให้เราได้เลือกและทดลองเดิน

ถนนแต่ละสายนั้นมีความแตกต่างกันไป

บางสายก็ราบเรียบ บางสายก็ขรุขระ

จนบั่นทอนกำลังใจ

ทำให้เราแทบไม่อยากจะก้าวเท้าออกเดิน

แต่ชีวิตก็ไม่เปิดโอกาสให้เราเลือกอะไรได้มากมาย
หลายต่อหลายครั้ง...

เราจึงต้องไปในทางที่ไม่อยากไป

ต้องกักฟันเดินบนถนนบางสายด้วยน้ำตา

แล้วการเดินทางที่กล้ำกลืนอย่างนั้น

จะให้อะไรกับชีวิตได้ ?

นอกจากเราจะต้องเดินไป

อย่างหมดอาลัยตายอยาก ทดท้อและสิ้นหวัง

รู้สึกเหมือนชีวิตต้องหมดสิ้นพลังไปเสียอย่างนั้น

แล้วเราจะต้องทำอะไร ?

แค่ก้มหน้าก้มตาเดินไปอย่างไร้จุดหมาย

อย่างนั้นหรือ

มีอะไรที่ให้คิด ให้ทำ มากกว่านั้นหรือเปล่า ?

จริง ๆ แล้วถ้าเรามองถนนที่เราจะเดินให้ดี ๆ

ก็จะเห็นว่า

ในถนนทุกสายมีสิ่งที่ให้เราคิด

คือการเรียนรู้ที่ต้องค่อยๆ เป็นไป

เรียนรู้ที่จะเดิน เรียนรู้ในการใช้ชีวิต
ที่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ต้องกล้าเผชิญ
และกล้าเดินต่อไปจนถึงที่สุด
ทำใจไว้ได้เลย ทำตัวให้พร้อม
และกล้าที่จะเจอทุกอย่างที่จะเกิดขึ้น
ถนนข้างหน้าไม่ว่าจะเป็นอย่างไร
จะไม่มีอะไรน่ากลัวมากกว่าที่เป็น
โลกมันไม่ได้แย่นขนาดนั้น
ชีวิตไม่ได้โหดร้ายจนไม่ตั้งแผนที่
และเข็มทิศไว้ให้เรา
จะเดินไปทางไหน จะทำอะไร ก็จงมั่นใจ
และกล้าที่จะไป
ไม่มีถนนสายไหนที่ไม่ทำให้เราเข้าใจเส้นชัย
และไม่มีหลุมบ่อไหนทำให้
เราตกลงไปในหุบเหวจนปีนขึ้นมาไม่ได้

ให้การเรียนรู้ระหว่างทาง
เป็นความมั่งคั่งของการมีชีวิตอยู่

และเรียนรู้ที่จะเดินทางให้มีความสุขให้ได้
แม้ในถนนที่ขรุขระและเต็มไปด้วยเศษแก้ว
ที่บาดเท้าบ้าง

แต่อย่างน้อยเราก็ได้เห็นมันจริงๆ
ได้สัมผัสจริงด้วยตัวเองจริง ได้เห็นด้วยตาตัวเอง
ไม่ใช่รู้เพราะว่าฟังจากคนอื่นเล่า

ต่อให้เป็นทางที่โรยด้วยกลีบกุหลาบ
แสนสวย ก็เปล่าประโยชน์
ถ้าทางเส้นนั้นเป็นเพียงเรื่องเล่า
ที่เราไม่เคยได้ไป

“ความยิ่งใหญ่... ของการมีชีวิต”

สิ่งหนึ่งที่ทำให้คนเรามีความหวังต่อไปได้...
คือการรู้ว่า **ตัวเรา ณ วันนี้ยังหายใจอยู่!**
บางคนอาจคิดว่าการที่เรายังมีชีวิตอยู่นั้น
ไม่ได้สำคัญอะไร
ไม่นานที่จะต้องจับเอามาเป็นประเด็นขบคิด
เพราะว่าใครๆ ก็มีชีวิตอยู่ทั้งนั้น
แต่ถ้ามานั่งนึกกันจริง ๆ แล้ว
การที่เราตระหนักว่าเรายังมีชีวิตอยู่นั้น
เป็นการสร้างพลังให้กับเรา
อย่างที่ไม่ถึงเลยทีเดียว
และพลังนั้นจะทำให้เรากลับมาทำอะไร
ในบางสิ่งบางอย่างที่เรากำลังลังเล

เคยไหม...? อยากทำอะไรสักอย่างแต่ไม่กล้าลงมือ
อยากจะทำอย่างนั้นอย่างนี้
ก็กลัวว่าจะกระทบกระทั่งคนนั้นคนนี่
กลัวคนนั้นจะว่า คนนี้ไม่พอใจ
อยากจะทำงานที่ดีๆ สักงาน
ก็กลัวจะล้มเหลว กลัวอุปสรรค
สรุปว่ากลัวไปทุกอย่าง ปัญหาเยอะแยะไปหมด
จะเกิดหรือไม่เกิดก็ยังไม่รู้
รู้แต่ว่า ความคิดของเรามันติดอยู่ตลอดว่า
ต้องเกิดแน่ๆ เป็นแน่ๆ
อย่างนั้นก็ไม่ใช่อันทำอะไรเลย
อยู่เฉย ๆ ไม่ต้องกระทบกับใคร
ไม่ต้องเสียอะไร และสุดท้าย...
กลายเป็นสิ่งมีชีวิตชีวิตหนึ่ง ที่ธรรมดาๆ
ระบายลมหายใจให้หมดไปวันๆ เท่านั้นเอง

แต่ถ้าลองกลับมาคิดอีกมุมหนึ่งว่า
ถ้าเราได้ลงมือทำอะไรสักอย่างที่เราลังเลนั้นไปแล้ว
ก็ให้สบายใจในระดับหนึ่งว่าจะเกิดอะไรก็ตาม
เราก็ได้ทำไปแล้ว
สิ่งต่างๆ ที่เคยกลัวพวกนั้น
ถ้ามันเกิดขึ้น...แล้วเราจะต้องทำอะไรต่อไป
จะแก้ปัญหอย่างไร นั่นแหละคือสิ่งที่ต้องคิดละ
อะไรที่ความยากก็ค่อยๆ แก้ไปทีละ
อย่าลืมว่า ถ้ามาถึงตรงนี้ได้
อย่างน้อยเราก็ได้ลงมือทำแล้ว
ความฝันเริ่มเป็นรูปเป็นร่างแล้ว
อะไรจะหนักหนาสาหัสอย่างไรก็ค่อยๆ แก้มันไป
ต่อให้มันหนักหนาแค่ไหน...ก็ไม่มีอะไรต้องกลัว

บอกตัวเองไปเลยว่าอย่างน้อยเราก็ยังมีชีวิตอยู่
เรายังหายใจอยู่ เรายังมีเวลาให้แก้ปัญห
เรายังมีวันพรุ่งนี้ให้คิดหาหนทาง
วันนี้แก้ไม่ได้ ก็เอาไว้แก้พรุ่งนี้ต่อ
วันนี้ล้ม พรุ่งนี้ต้องลุก
และตรงนี้เอง...
ที่เป็นความยิ่งใหญ่ของการมีชีวิต

สิ่งที่ทำให้รู้ว่าใครสักคนมีชีวิตคือ...
การที่ได้ทำในสิ่งที่ควรทำ
และได้ทำชีวิตของตัวเองให้มีค่า

เหมือนกับวิถีชีวิตของนก...
ที่ต้องโบกบินออกมาเผชิญลมแรงในฟ้ากว้าง

อาจจะเห็นหนาวและเสียวกับการบาดเจ็บ
แต่นก...ไม่ได้มีชีวิตเพื่อเกาะกิ่งไม้เพียงอย่างเดียว
แม้ทุกครั้งที่นกขยับปีกทะยานขึ้นฟ้า
จะกระทบแรงลมจนชวนเซ
แต่...นกก็ยังประคับประคอง
พยุงตัวเองขยับปีกต่อไปได้
เหมือนคนที่ไม่ได้มีชีวิตเพื่ออยู่กับที่
แม้ทุกครั้งที่ลงมือทำอะไรสักอย่างแล้ว
จะเกิดความผิดพลาด ล้มเหลว
เราก็สามารถใช้สติเพื่อแก้ปัญหาเหล่านั้นได้

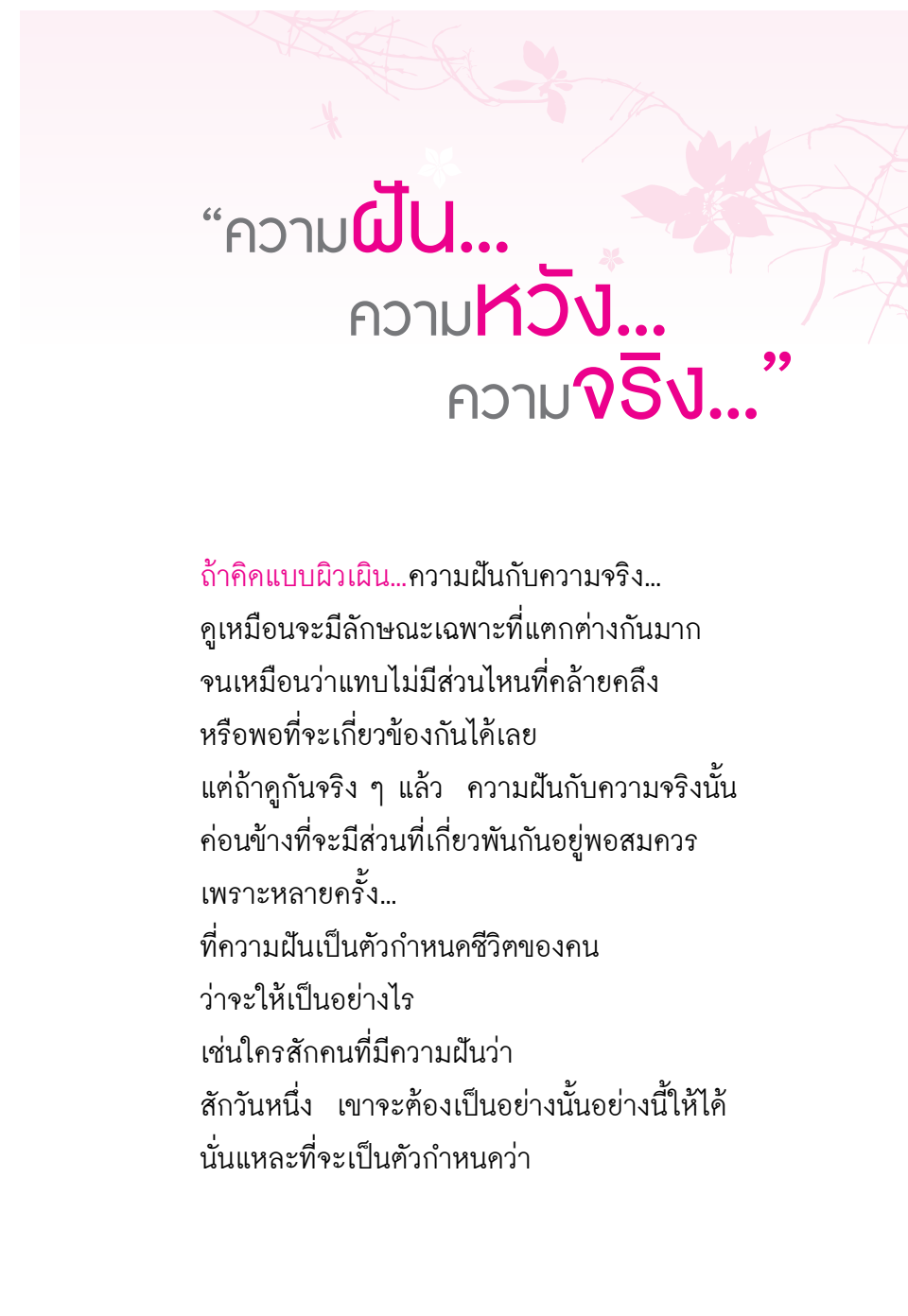
อย่างกลัวที่จะเป็น อย่างล้มเลิกที่จะทำ
นั่นเป็นความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงของการมีชีวิต

Dream...

Hope...

Truth...

“ความฝัน...
ความหวัง...
ความจริง...”

ถ้าคิดแบบผิวเผิน... ความฝันกับความจริง...

ดูเหมือนจะมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันมาก
จนเหมือนว่าแทบไม่มีส่วนไหนที่คล้ายคลึง
หรือพอที่จะเกี่ยวข้องกันได้เลย

แต่ถ้าดูกันจริง ๆ แล้ว ความฝันกับความจริงนั้น
ค่อนข้างที่จะมีส่วนที่เกี่ยวข้องกันอยู่พอสมควร
เพราะหลายครั้ง...

ที่ความฝันเป็นตัวกำหนดชีวิตของคน
ว่าจะให้เป็นอย่างไ

เช่นใครสักคนที่มีความฝันว่า

สักวันหนึ่ง เขาจะต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ให้ได้

นั่นแหละที่จะเป็นตัวกำหนดว่า

รูปแบบการใช้ชีวิตของเขาจะเป็นอย่างไร
หรือวันคืนของเขาจะเป็นไปในทิศทางไหน
คนทุกคนจึงแทบจะใช้ชีวิต
โดยมีความฝันนำทาง นำชีวิตแทบทั้งสิ้น
ความฝันจึงเป็นจุดกำเนิดของความหวัง
ที่จะนำชีวิตให้โลกแล่นอยู่ในความจริง

แต่การที่จะทำให้ความฝันกลายเป็นความจริงได้นั้น
ไม่ใช่เรื่องที่ทำกันได้ง่ายๆ เลย
บ่อยไปที่เราารู้สึกท้อกับความหวัง
ที่เริ่มจะเลือนราง
จะด้วยเพราะถูกอุปสรรคต่างๆ ถาโถมเข้าใส่
หรืออะไรก็แล้วแต่
ก็ได้สร้างความเหนื่อยหน่ายให้กับชีวิต
อย่างคาดไม่ถึง
จนบางคนถอดใจจนล้มเลิกความฝันไปเลย

โดยที่ลืมนึกไปว่าการทำอะไรทุกอย่างนั้น
มักจะมีอุปสรรคเสมอ

การที่จะทำความฝันให้เป็นความจริงได้นั้น
เป็นเรื่องใหญ่ ที่ทำยากเสียด้วย
จะให้ไม่มีอุปสรรคเลยนั้น ยิ่งเป็นไปได้ยากยิ่งกว่า
จะคิดหาใหม่ ถ้าบอกตัวเองว่าให้ฝันต่อไป
แล้วเฝ้าใจไว้สำหรับอุปสรรคบ้าง

ถ้าเหนื่อยมาก ก็พักก่อน
แล้วค่อยๆ มาคิดหาวิธีที่จะทำความฝัน
ให้กลายเป็นความจริงต่อไป ไม่มีอะไรต้องรีบร้อน
เพราะความฝันของคนเรามีขนาดไม่เท่ากัน
และคนทุกคนก็ต้องการเวลาในการทำตามความฝัน
ให้กลายเป็นความจริงต่างกันด้วย

แม้ความฝันอาจจู่จับต้องไม่ได้ แต่ก็มีพลังมากพอ
ที่จะหล่อเลี้ยงความหวังให้คงอยู่
กลายเป็นความจริงที่มีฐานรากที่แข็งแรง
ความล้มเหลวเพียงครั้งเดียว
จึงดับความฝันของคนไม่ได้หรอก
และความฝันก็มีความแข็งแรงมากพอ
ต่อให้แตกดับสักกี่ครั้ง ก็สามารถลุกโชนขึ้นได้ใหม่

นอกจากว่า...ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา
คนคนนั้นไม่เคยมีความฝัน

ในวันหนึ่งที่เธอถูกรุดตัวลงกับพื้น
ร้องไห้คร่ำครวญอย่างคนขวัญเสีย
เธอกล่ำวโทษทุกสิ่งทุกอย่าง
ว่าไม่ได้เป็นอย่างที่เธอหวัง
ไม่มีอะไรเป็นไปอย่างใจ ไม่มีใครเข้าข้าง
ความเจ็บปวดที่เธอได้รับมา มันมากมายมหาศาล
เกินกว่าสิ่งใดจะเยียวยา

มีสักวินาทีไหม?

ที่เธอจะมองทุกสิ่งทุกอย่างรอบๆ ตัว
ทางข้างหน้าที่ทอดยาว เธอออกไปเรียนรู้
ญาติพี่น้อง...รักและห่วงใย
เพื่อนฝูง...เอาใจช่วยเธอ
และคนอื่นมากมายที่อยู่รอบๆ ข้าง
พร้อมจะเป็นกำลังใจนำเธอไปสู่ชัยชนะ

“ถ้าไม่ใช่เพราะเธอเองแล้ว
ใครกัน...ที่ทำให้เธอแม่”

เพื่อนแท้
ดูแค่ใจคุณ

- ความรัก
- กำลังใจ
- ธรรมะ

SI-LOO-03-16 159.-

ISBN 978-974-491-496-3

8 853643 013515

www.yaimaibook.com